

Одна з найбільших утіх у роботі редактора — можливість відправляти митців у великий світ і вражатися відтак роботами, які вони створюють. Упродовж останніх трьох десятиліть мені пощастило відряджати Енні Лейбовіч робити фотографії для *Vogue*, і упродовж усього цього часу я постійно була в захваті від скарбів, із якими вона поверталася. Для Енні немає нічого, що вона б не могла сфотографувати; немає надмірно химерного, ексцентричного, складного завдання. Багато років поспіль її фотографії переносили нас у життя баристерів, які виступають у судах, чемпіонів, що підкорюють тенісні корти, сьнянооких зірок підліткових фільмів і безпривстрасних, холоднооких королів. Створити такий яскравий ряд у портретному зніманні — видагний здобуток. Водночас здатність наповнити кожен знімок частинкою себе, як це робить Енні, межує з дивом.

Фотографії цього зібрання пропонують здійснити ознайомчий тур різними талантами Енні і є свідченням розвитку мисткині у мінливому світі. Більшість із них були замовлені для *Vogue* — і я більше дивуюсь цьому факту, ніж пишаюсь. Задовго до того, як я стала редакторкою журналу у 1988, я захоплювалася фотографіями Енні у таких виданнях, як *Rolling Stone* і *Vanity Fair*. Але я б ніколи не подумала, що нам вдалося б стати для неї дивом, бо не думала, що мода як галузь впаде їй в око і надовго зацікавить. Насамперед стиль: безумовно — достатньо лише поглянути на ранні роботи Енні, щоб оцінити її природне бачення поєднань, композицій, кольору, форми й тону. Але fashion-фотографія включає тісну ще й співпрацю між фотографом і fashion-редактором, і я припускала, що Енні віддаватиме перевагу самостійній образній роботі.

Я помилялася. За декілька років Енні у співпраці з такими редакторками-візіонерками, як Греїс Коддінгтон, Тоні Гудман, Сара Мунвес, Філіс Поснік, Камілла Нікерсон, і Александра Котур, не лише захопилася модою, але й створила багато канонічних тепер портретів нашого часу. Наприклад, Гензель і Гретель, втілених Лілі Коул, Леді Гагою й Ендрю Гарфілдом у чарівній серії, яка зливається з картинками в нашій уяві. Або Бена Стіллера у 2001, щоблукать Парижем зі стильними жінками. Доволі просте завдання, однак Енні підійшла до нього геніально. Зверніть увагу, як кожна фотографія у цій серії просякнута

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Ключовим елементом робіт Еллі є відсутність місця. За своєю натурою вона не студійна фотографка. Історія місцевості, її звуки й запахи справляють наображення такій ефект, якого неможливо досягнути у студії. Вона виває на краєц, щоб її герої виходились у значущій для них локації — не просто задля фону або декоративії. Вона по-своєму цілісна, має свої особливі характеристики.

У збірці робіт під назвою «Pilgrimage» на знімках немає людей. Лише міста, що асоціюються з людьми, які щось для неї значать — спальня Ебілі Діксон в Амстерді, Массачусетс; будинок Дворадії О'Бра у протестантському містечку сучасної Мексика; знайдена у Південній Каліфорнії; дождь Клементина Рузвельта на піщаній пляжі Нью-Йорк; кредитні слони острова Байт, де гуляла Джулія Маргарет Кемерон.

Фермерський будинок Чарльстон, у Сасексе-Данс в Англії, також є частиною цієї збірки. Малюнки групи «Блумбері», Ванесса Беллі і Дуїкан Грэм, жили у романтично заллуканих родинних зв'язках у Чарльстоні неподалік від дому сестри Беллі, Вірджинії Вульф. За кілька років до того Еллі фотографувала Ніколя Кідман у Чарльстоні. Кідман жила в Англії з її тодішнім чоловіком, Томом Крузом, під час роботи над «Із широко заллуканими очима» — останнім фільмом Стенлі Кубрика, який безперервно знімався упродовж чотирьох років. Кубрик попросив її триматися якомога далі від сонця на рік до початку фільмування. Її шкіра стала блідою, майже прозорою.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

...на сайті kniga.biz.ua >>>

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)